

## Arrest

nr. 87 730 van 18 september 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, verklaarde zich vluchteling op 10 februari 2012. Verzoeker claimde minderjarig te zijn maar uit het medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij, uitgevoerd op 17 februari 2012, blijkt dat hij minstens 21,3 jaar oud is.

1.2. De Eurodacdatabank gaf te kennen dat verzoeker reeds eerder (najaar 2009) een asielaanvraag had ingediend in Noorwegen en dat deze werd afgewezen eind december 2011. Verzoeker verklaarde tijdens het Dublinverhoor op 20 maart 2012 dat hij geen redenen en geen bezwaar heeft tegen de overdracht. De terugname werd gevraagd aan de Noorse autoriteiten die hiermee op 30 maart 2012 instemden. Derhalve werd op 11 mei 2012 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd*

*aan de persoon die verklaart te heten [O. A.] (Alias NO: [S. A. S.])  
geboren te Badinkhel , op (in) 00.00.1991 (Alias NO: 22.10.1989 – Alias BE: 31.12.1996)  
van nationaliteit te zijn : Afghanistan  
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Betrokkene verklaarde dat hij op 09.02.2012 is aangekomen in België. Eén dag later, op 10.02.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in “Badinkhel” op 31.12.1996. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 10.02.2012 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet de DVZ op 13.02.2012 per fax weten betrokkene onder haar hoede te nemen.*

*Uit het Eurodacverslag van 10.02.2012 blijkt dat betrokkene in Noorwegen asiel heeft aangevraagd en de Noorse overheid heeft op datum van 30.03.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.*

*Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.03.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel aanvroeg. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 10.02.2012 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkenes vingerafdrukken wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in Noorwegen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij in Noorwegen inderdaad een asielaanvraag had ingediend maar dat ze hem geweigerd hebben in Oslo en dat hij daarna naar België kwam. Betrokkene verklaarde verder dat hij in 2009 vanuit Afghanistan vertrok richting Pakistan. Vanuit Pakistan zou hij naar Iran gereisd zijn om vervolgens vanuit Iran via Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en Duitsland naar Noorwegen te reizen waar hij ergens in het najaar van 2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij er asiel aanvroeg en dat hij er tot januari 2012 in een opvangcentrum verbleef. Betrokkene stelde dat zijn asielaanvraag eind december 2011 werd afgewezen en dat zijn procedure in Noorwegen zo lang duurde omwille van het leeftijdsonderzoek. Rond 08.02.2012 zou betrokkene vanuit Noorwegen per bus vertrokken zijn naar België waar hij op 09.02.2012 zou zijn aangekomen en waar betrokkene één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten.*

*Rekening houdende met de gegevens in het Eurodacverslag van 10.02.2012 werd voor betrokkene op 21.03.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Noorse autoriteiten verstuurd. De Noorse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 30.03.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 13 en 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens betrokkene in Noorwegen gekend is onder de gegevens van [S. A. S.], geboren op 22.10.1989, met het staatsburgerschap van Afghanistan.*

*Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande zijn verklaarde geboortedatum tijdens de registratie van zijn asielaanvraag het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde tijdens de registratie van zijn asielaanvraag op 10.02.2012 dat hij 16 jaar oud was en werd geregistreerd met geboortedatum 31.12.1996 waardoor hij op de datum van zijn asielaanvraag minderjarig zou zijn geweest. De DVZ uitte op 10.02.2012 bij de Dienst Voogdij van de FOD Justitie twijfels omtrent de verklaarde leeftijd van betrokkene. Op 17.02.2012 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7 te 3000 Leuven, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten dient te worden dat betrokkene op 17.02.2012 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Tengevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder voogdij beëindigd op 01.03.2012. De DVZ werd*

hiervan op 02.03.2012 per fax van op de hoogte gebracht. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Bovendien blijkt uit het expliciete terugnameakkoord van de Noorse autoriteiten dat betrokkene in Noorwegen gekend is onder de gegevens van [S. A. S.] met geboortedatum 22.10.1989. Op basis van de informatie van de Noorse autoriteiten en de conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 14.02.2012 waaruit blijkt dat betrokkene minstens 21,3 jaar oud is, kan dan ook niet anders dan vastgesteld worden dat betrokkene van bij de registratie van zijn asielaanvraag in België de bevoegde Belgische autoriteiten bewust heeft trachten te misleiden aangaande zijn leeftijd. Uit de informatie in het Noorse terugnameakkoord blijkt bovendien dat betrokkene in Noorwegen eveneens een andere naam gebruikt heeft, met name [S. A. S.], dan de in België opgegeven naam [O. A.]. Betrokkene verklaarde bovendien tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.03.2012 dat hij nooit andere namen en/of voornamen gebruikt heeft (DVZ, vraag 3). Uit het terugnameverzoek van de Noorse autoriteiten blijkt echter het tegendeel, zowel qua naam als opgegeven geboortedatum. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens, meer specifiek namen en geboortedata, in verschillende landen, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen en heeft bewust getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden. Door het gebruiken van verschillende leeftijden en namen in verschillende landen en het zich in België voordoen als niet-begeleide minderjarige ondergraft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 20.03.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij door andere jongeren werd aangeraden om naar België te komen (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op basis van wat hem door andere jongere werd aangeraden, komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat andere jongeren hem dit aangeraden hebben.

Betrokkene verklaarde aangaande zijn gezondheidstoestand dat hij buikpijn heeft (DVZ, vraag 20). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij buikpijn heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze

doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Noorwegen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Noorwegen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Noorwegen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Noorwegen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Noorwegen, die een verzet tegen de overdracht naar deze verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen dergelijke redenen heeft en geen bezwaren (DVZ, vraag 21).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 13 en art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Noorse autoriteiten op de luchthaven van Oslo, Gardermoen in Noorwegen."

Bij arrest gekend onder nr. 81 502 van 22 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker werd op 14 juni 2012 overgedragen aan Noorwegen.

## 2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring omdat verzoeker op 14 juni 2012 werd overgedragen aan Noorwegen, wat ter terechtzitting niet wordt betwist.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker stelt ter terechtzitting dat de bevelcomponent van de bestreden beslissing gedwongen is uitgevoerd en dat hij nog steeds wenst dat zijn asielaanvraag wordt behandeld in België en verwijst naar zijn verzoekschrift.

Gelet op het voorgaande heeft verzoeker nog belang bij zijn beroep.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie).

Het middel luidt als volgt:

*“Op grond van artikel 33 van de Conventie van Genève*

*“Verbod tot uitzetting of terugleiding (“refoulement”):*

*Geen der Verdragshittende Staten zal op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuigen”.*

*Gezaghebbende auteurs zijn unaniem dat de toepassing van artikel 33 van de Conventie van Genève ratio personae niet beperkt is tot zij die als vluchteling erkend is.*

*Volgens FELLER E., NICHOLSON F., en TÜRK V.:*

*‘Le non-refoulement n’est pas limité à ceux qui ont été officiellement reconnus comme réfugiés.*

*Certains avancent parfois que le non-refoulement ne peut être invoqué que par ceux qui ont été officiellement reconnus comme réfugiés. Cette affirmation se fonde sur le fait que le statut de réfugié est accordé officiellement en vertu du droit interne une fois qu’il est établi que le demandeur d’asile relève de la définition du « réfugié selon 1 ‘article 1.A. 2 de la Convention de 1951. Cet argument est dénué de fondement pour plusieurs raisons1».*

*Een samenvattende vrije vertaling van voormelde tekst toont aan dat deze auteurs unaniem zijn en dat de toepassing van artikel 33 van de Conventie van Genève niet beperkt is tot enkel zij die als vluchtelingen erkend is.*

*De stelling dat artikel 33 van de Conventie van Genève van toepassing is op niet-erkende vluchtelingen wordt op grond van artikel 1 A 2 van Conventie van Genève bevestigd.*

*De vraag naar wie een vluchteling is wordt bepaald door artikel 1 A 2 van de Conventie van Genève. Volgens deze bepaling is*

*“een vluchteling elke persoon die [...] uit gegronde vrees voor vervolgen wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren [...]”.*

*In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande dat verzoeker aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet en de bescherming van artikel 33 van de Conventie van Genève kan benutten.*

*Welnu, uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij maatregeling genomen heeft om verzoeker aan Noorwegen over te dragen.*

*Aangezien het asielaanvraag van verzoeker in Noorwegen behandeld en afgehandeld is (stuk 2), loopt verzoeker het reële risico vanuit Noorwegen aan Afghanistan overgedragen te worden alwaar het leven van verzoeker reeds door Taliban werd bedreigd.*

*Uit stuk 2 blijkt dat verzoeker in Noorwegen niet meer welkom is aangezien verzoeker het bevel reeds gekregen heeft het grondgebied van Noorwegen te verlaten bij gebrek waarvan loopt verzoeker het reële risico vanuit Noorwegen naar Afghanistan gerepatriëerd te worden.*

*Uit stuk 2 blijkt eveneens dat de asielaanvraag van verzoeker in Noorwegen niet meer wordt onderzocht.*

*Dienvolgens is er hier een ontegensprekelijk schending van art 33 van de Conventie van Genève bij een uitdrijving naar Noorwegen.”*

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Noorse autoriteiten hebben ingestemd met verzoekers terugname bij toepassing van artikel 16.1.e van de Dublin II verordening, die luidt als volgt:*

*e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen*

*en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.*

*Uit het Dublinverhoor blijkt dat verzoeker expliciet verklaard heeft geen redenen en bezwaren te hebben tegen een overdracht naar Noorwegen.*

*Er zijn geen enkele elementen aanwezig in het dossier die nog maar doen vermoeden dat verzoeker door de Noorse autoriteiten zal worden uitgewezen naar Afghanistan. Verzoeker maakt dit geenszins aannemelijk. Evenmin wordt dit aannemelijk gemaakt door een verwijzing naar documenten die in de Noorse taal werden opgesteld, die voor het eerst worden bijgevoegd bij het verzoekschrift en die prima facie niet beëdigd vertaald werden.*

*Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 33 van de Conventie van Genève toont verzoeker, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, niet in concreto aan dat het non- refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève zal geschonden worden, en zodoende dat er enig risico op teruggedrijving naar zijn land van herkomst bestaat. Dienaangaande dient er tevens op gewezen te worden dat uit het administratief dossier enkel met zekerheid gesteld kan worden dat verzoeker reeds in Noorwegen een asielaanvraag indiende en dat de Noorse autoriteiten instemden met de terugname. Het eerste middel is ongegrond.”*

3.1.3. Verzoeker geeft een hele uiteenzetting die moet aantonen dat artikel 33 van de Vluchtelingenconventie van toepassing is, ook op niet erkende vluchtelingen, en dat zijn asielaanvraag afgehandeld is in Noorwegen en hij aldaar een bevel heeft gekregen zodat er een reëel risico bestaat dat hij naar Afghanistan wordt gerepatriëerd. Hierbij verwijst verzoeker naar stuk 2, waarvan wordt gesteld dat dit werd toegevoegd aan het verzoekschrift.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker expliciet verklaarde geen bezwaren te hebben tegen zijn overdracht naar Noorwegen. Voorts zijn er geen redenen die laten vermoeden dat Noorwegen verzoeker uitwijst naar Afghanistan. Voorts wordt vastgesteld, dat hoewel de inventaris van het verzoekschrift spreekt van een “stuk 2”, dit stuk niet is toegevoegd aan het verzoekschrift. In de mate dat verzoeker bedoelt met stuk 2 het ter terechtzitting van de UDN- procedure neergelegde stuk 2, kan de Raad geen rekening houden met Noorse documenten enerzijds en uit de summiere vertaling, niet als een eensluidend verklaarde vertaling in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 afgegeven, blijkt ten overvloede hoogstens dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten zal worden gegeven. Dit gegeven is achterhaald doordat verzoeker blijkbaar Noorwegen vrijwillig heeft verlaten en door de instemming van de Noorse autoriteiten op 30 maart 2012 met de terugname van verzoeker.

Verder dient volgend motief van het arrest nr. 81 502 van 22 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden bijgetreden:

*“Verzoeker gaat voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin reeds werd gesteld dat “Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”*

*Verzoeker onderneemt geen enkele poging om dit motief te weerleggen en hij slaagt er niet in het minst in aannemelijk te maken dat zijn asielaanvraag in Noorwegen niet behandeld werd volgens de Europese standaarden of dat een nieuwe asielaanvraag niet volgens de Europese standaarden zal worden onderzocht. Verzoeker toont niet eens met een begin van bewijs aan dat Noorwegen hem naar zijn land van herkomst zal repatriëren en/of dat Noorwegen afgewezen Afghanen zonder meer naar Afghanistan repatriëert. In de mate hij zijn beweringen kracht bijzet door te verwijzen naar “stuk 2”, waarvan een uiterst summiere vrije vertaling wordt ingediend ter terechtzitting, dient te worden vastgesteld dat dit*

*“stuk 2” opgesteld is in het Noors en geen beëdigde vertaling werd toegevoegd zodat de Raad geen kennis kan nemen van de correcte inhoud van dit stuk. Verzoeker toont bijgevolg de schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève niet aan.”*

Verzoeker weerlegt geenszins dat een desgevallend in te dienen tweede asielaanvraag in Noorwegen niet zal behandeld worden in overeenstemming met de Europese normering en standaarden, de Vluchtelingenconventie indachtig. Hij beperkt zich tot het uiten van blote beweringen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).”*

Het middel luidt als volgt:

*“Uit de preambule van voormeld bepaling leest Uw Raad het volgende:*

*“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve<sup>3</sup> toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd dus het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven<sup>4</sup>. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen; worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dii verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen”.*

*Volgens artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003:*

*“in afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht daarvan in kennis”*

*Uit het arrest van 10 april 2008 meent Uw Raad dat verwerende partij in haar beslissing dient te motiveren waarom ze de soevereiniteitsclausule niet heeft toegepast:*

*“Voorts betwist de verwerende partij niet dat zij, in acht genomen de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 32 van de Verordening 343/2003, kan beslissen zelfde asielaanvraag te behandelen, zelfs al is zij daartoe niet verplicht. In casu kwam aan verwerende partij toe op een afdoende manier te motiveren waarom zij rekening houdende met de elementen in het dossier en meer bepaald met de brief van 22 januari 2008, geen toepassing wenste te maken van deze clausule<sup>6</sup>. Zij lijkt daartoe echter in gebrek te zijn gebleven”.*

*In casu dient een fundamentele vraag gesteld te worden alvorens verwerende partij aan de Noorse autoriteiten aanvroeg om verzoeker over te nemen, zijnde, is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid de asielaanvraag van verzoeker te behandelen?*

*De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen afdoende motiveren gegeven waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule.*

*De Belgische Staat is niet in de absolute onmogelijkheid om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenmin is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid om geen toepassing van de soevereiniteitsclausule te willen maken.*

*Aangezien de asielaanvraag van verzoeker in Noorwegen afgehandeld is zonder beroepsmogelijkheid en met een reëel risico dat verzoeker vanuit Noorwegen naar Afghanistan zou gerepatriëerd worden, dient verwerende partij rekening hiermee te houden en toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken.*

*Meer nog voorziet beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geen garantie dat verzoeker niet naar Afghanistan zal worden teruggeleid.”*

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:*

*"1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.*

*2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis,*

*3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden. (...)*

*Artikel. 3.2. van de Dublin-II-Verordening ("de soevereiniteitsclausule") stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat verzoeker niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt België de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek.*

*"Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek". (RVV, arrest nr. 44.098, 28 mei 2010)*

*Een onderzoek naar de absolute onmogelijkheid om de aanvraag in België te behandelen is geenszins aan de orde, zoals verkeerdelijk wordt aangegeven door verzoeker.*

*In casu is wel degelijk gebleken dat verzoeker zelf koos om in België zijn asielaanvraag in te dienen daar hij tijdens het Dublin Verhoor verklaarde dat jongeren hem hadden aangeraden naar België te gaan. Verzoeker verklaarde zelf tijdens het Dublin verhoor geen problemen te hebben gekend in Noorwegen,*

*waardoor er voor de verwerende partij geen enkele redenen v/aren om zijn asielaanvraag in België te behandelen.*

*In de beslissing werd er wel degelijk gesteld dat, gelet op de elementen zoals aanwezig in het administratieve dossier, geen concrete basis is om de asielaanvraag in België te behandelen. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekking ervan, betekent geenszins dat de soevereiniteitsclausule geschonden werd.*

*Het tweede middel is ongegrond."*

3.2.3. In eerste instantie verwijt verzoeker de bestreden beslissing niet te motiveren waarom de soevereiniteitsclausule vervat in voormeld artikel niet werd toegepast.

Artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening) luidt als volgt:

*"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."*

Uit voormeld artikel vloeit voort dat in casu op de verwerende partij geen verplichting rust om af te wijken van de bevoegdheidsregels die zijn vervat in de Dublin II-verordening.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat deze motiveert waarom de soevereiniteitsclausule niet wordt toegepast:

- omdat met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verzoeker verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17) zodat op basis van de voorgaande

informatie een behandeling van de asielaanvraag van verzoeker in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin II-verordening niet aan de orde is;

- tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 maart 2012 aan verzoeker werd gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg en hij verklaarde dat hij door andere jongeren werd aangeraden om naar België te komen (DVZ, vraag 19);

- hij niet aannemelijk maakt dat hij niet zou kunnen rekenen op medische verzorging in Noorwegen indien dit nodig zou zijn;

- met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Noorwegen, die een verzet tegen de overdracht naar deze verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, verzoeker verklaarde dat hij geen dergelijke redenen heeft en geen bezwaren (DVZ, vraag 21).

Geen van deze motieven wordt door verzoeker, die overigens meerderjarig is, betwist, laat staan ontkracht.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat in casu de Belgische autoriteiten eerst moeten nagaan of zij in de volstrekte onmogelijkheid zijn om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen alvorens de verantwoordelijke Lidstaat te contacteren, kan deze redenering niet gevolgd worden en vindt dergelijke redenering geen steun in de voormelde bepaling. Het gegeven dat de asielaanvraag van verzoeker in Noorwegen is afgehandeld doet aan het voorgaande geen afbreuk nu het terugnameverzoek is ingediend op grond van artikel 16.1.e van de Dublin II-verordening dat een terugname voorziet voor een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen. Verzoeker toont niet aan dat hij de toestemming had om zich in België op te houden en toont niet aan dat artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening niet correct is toegepast. De motivering om de soevereiniteitsclausule niet toe te passen is afdoend. Er kan geen schending van artikel 3.2 van de Dublin II-verordening worden vastgesteld.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat er geen garantie is dat hij niet wordt teruggeleid naar Afghanistan wordt herhaald verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft ingediend dat hij door de Noorse autoriteiten zal worden teruggestuurd naar Afghanistan of dat de Noorse autoriteiten afgewezen Afghaanse asielzoekers zonder meer naar Afghanistan repatriëren.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motivering. Uit het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert.

Het middel luidt als volgt:

*“Volgens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991*

*“eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; dat in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn”.*

*Doordat verwerende partij de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de werkelijkheid staan.*

*Terwijl de materiële motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid uitgaat van de juiste feitelijke gegevens en uit foutieve gegevens niet naar recht kan motiveren.*

*Volgens de motivering van verwerende partij:*

*“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is geboden zodat er geen enkel reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. (...) De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook geldt in de ander Europese lidstaten. Betrokken brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het EVRM (...) Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige reden heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er*

*een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft?*

*Dit is een bewijs dat verwerende partij het dossier van verzoeker onjuist opgevaat heeft.*

*Een bloemlezing van stuk 2 blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker in Noorwegen afgehandeld is. Op heden heeft verzoeker in Noorwegen geen beroepsmogelijkheid meer.*

*Uit stuk 2 blijkt dat verzoeker het bevel van de Noorse autoriteiten gekregen heeft om het grondgebied van Noorwegen te verlaten.*

*Bij een overdracht van verzoeker aan Noorwegen loopt verzoeker een reëel risico dat Noorwegen verzoeker zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan, alwaar verzoeker blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. “.*

### 3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*“Verzoeker stelt dat uit het stuk bij zijn verzoekschrift blijkt dat zijn asielaanvraag werd afgehandeld in Noorwegen, dat hij er een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en dat er een risico bestaat op repatriëring naar Noorwegen.*

*De verwerende partij merkt op dat verzoeker exact herhaalt wat hij reeds in zijn eerste middel heeft uiteengezet, waardoor de verwerende partij kan verwijzen naar haar uiteenzetting supra.*

*De verwerende partij voegt tenslotte nog toe dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt alie rechtsmiddelen in Noorwegen te hebben uitgeput.*

*Het derde middel is ongegrond. “.*

3.3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de mate dat verzoeker stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot standaardoverwegingen is dit niet juist. Immers, uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze gestoeld is op verschillende motieven die toegespitst zijn op verzoeker, die op geen enkele wijze een poging onderneemt om de verschillende motieven concreet te betwisten of te weerleggen. Het volstaat ook niet om één motief van de bestreden beslissing te citeren en daarnaast te poneren dat *“Dit [...] een bewijs [is] dat verwerende partij het dossier van verzoeker onjuist opgevaat heeft”*. Het loutere feit dat Noorwegen verzoekers asielaanvraag negatief heeft afgesloten en dat hij het grondgebied dient te verlaten, impliceert niet automatisch dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou komen vast te staan. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken of verzoeker al dan niet alle beroepsmiddelen heeft uitgeput hetzij hij niet een tweede asielaanvraag vermag in te dienen.

Tot slot dient te worden herhaald dat verzoeker zelf geen redenen heeft opgegeven waarom hij bezwaar heeft tegen zijn overdracht aan Noorwegen en dat de uitgedrukte vrees om naar Afghanistan te worden teruggeleid enkel een loutere bewering is die niet kan afgeleid worden uit een gegeven bevel. Voor het overige wordt verwezen naar hetgeen werd uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

In de mate dat uit het derde middel al kan afgeleid worden dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM belet zijn betoog deze bepaling als geschonden te zien omdat er wordt vanuit gegaan dat de Noorse autoriteiten verzoeker terugleiden naar Afghanistan. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar gesteld is dat deze premisse een louter blote bewering is, niet met het minste gestaafd en ingaand tegen de eerste verklaring van verzoeker die geen bezwaren uitte tegen de terugname door de Noorse autoriteiten.

Het derde middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN